

Saija ja Jarkko Jokelainen

Ensin tulee vastaan yksi sitten toinen, kolmas, neljäs, viides... ei, nyt sekosin laskuista! Joukko lapsia juoksee kohti Varkaankurun putouksen näköalapaikkaa. Perässä tulevat **Saija ja Jarkko Jokelainen**.

– Meillä on tässä mukana kuusi omaa lasta ja yksi naapurin tyttö. Ikähaitari kattaa syntymättömästä 16-kesäiseen, Jarkko kertoo.

Jokelaisen perhe on tullut kolmen yön lomalle Ylläkselle Kempeleestä, Oulun kupeesta.

– Jarkon siskon kaveri vinkkasi meille tämän reitin, Saija kertoo.

– He ovat kuulemma kulkeneet täällä paljon perheensä kanssa, Jarkko jatkaa.

Jokelaiset ovat lähteneet liikkeelle Kellokkaalta eli matkaavat kurua alhaalta ylös kohti Varkaankurun kotaa. Joukon nuorin, **Eedit**, on paahtanut keulilla lähes koko matkan.

– Ei meinaa äiti pysyä perässä, Saija nauraa.

– Mietin juuri, että jos täällä olisi puiset pitkospuut, ne olisivat varmasti aika liukkaat.

Varsinkin nyt, kun on ollu paljon sateita. Tuo metallinen oli tosi hyvä.

Myös Jarkko piti metalliritilän kävelytuntumasta.

– Eihän se oikein tänne luontoon istu, mutta on se tällaisessa paikassa ihan hyvä.

Kaikilla on mahdollisuus tutustua ainutlaatuihin suomalaisiin ja lappilaisiin luontoon.

– Puukin varmasti ajan kanssa patinoituu ja istuu sitten paremmin maisemaan, Saija lisää.

Lapset odottavat jo malttamattomina retken jatkumista, mutta Eedit malttaa vielä antaa omat kommenttinsa:

– Hyvä oli, ollaan nähty paljon vesiputouksia!

Juha, Miia, Artturi ja Reeta Asikainen

Laukaalaiset Asikaiset pitävät reitin varrella pientä evästaukoa. Perheen koirat *Coda* ja *Capo* tervehtivät iloisesti toimittajaa. Perhe on ensimmäistä kertaa vuokranneet mökin Äkäslompolosta. Aiemmin he ovat olleet vuokralla Ylläsjärven puolella.

– Talvella ollaan oltu Ylläksellä varmaan yli 20 kertaa hiihtelemässä, mutta tämä taitaa olla ihan ensimmäinen kerta, että ollaan kesällä. Ehkä itse olen ollut joskus lapsuudessa, **Juha Asikainen** muistelee.

– Meidän perheellä ei olla oltu aiemmin kesällä, Itä-Lapissa ollaan kyllä käyty, **Miia Asikainen** tarkentaa.

Asikaiset saivat reitistä vinkkiä Ylläsjärven tuttaviltaan.

– Yhdellä joensuulaispariskunnalla on mökkejä Ylläsjärven puolella, ja vuokraisäntä kehui, että tämä Varkaankurun luonto on tosi erilainen verrattuna muuhun luontoon. Siksi halusimme lähteä katsomaan, Juha kertoo.

Asikaiset keuhuvat reittiä helpoksi kulkea.

– Mietittiin, että jos ensi kesänä ottaisimme mummoja ja pappoja mukaan Ylläkselle, tämä olisi heillekin hyvä kohde. Ja koirillekin mukava, tassut eivät aristelle ritilää, Juha sanoo.

Capo ja Coda eivät ole välittäneet kävellä lankkua, joka on tarkoitettu koirien tassuille.

– Tämä vanhempi koira on vähän arka, se ei edes sepelillä suostu kävelemään, mutta tassuttelee silti aivan miellään tässä metalliritilällä, Miia kertoo.

Asikaisilta uudet rakenteet saavat siis pelkkää kiitosta.

– Ja kun tämä on kuitenkin aika pienellä patkalla. Ei kierrä koko Yllästä eikä kaikkia reittejä, Miia tiivistää.

Sirpa, Markku ja Miitro Kemppainen

Kemppaisen perhe tulee vastaan karvainen kaveri keulilla. *Alvari*-koiralla tuntuu olevan kova kiire – ensin tervehtimään toimittajaa, sitten jatkamaan matkaansa.

– Alvari juoksisi koko ajan, mutta se on vielä sen verran pentu, että vähän pitää rajoittaa lenkkejä, **Sirpa Kemppainen** nauraa.

Kemppaiset ovat tulleet Ylläkselle Vuokatista ja Sotkamosta.

– **Miitro** asuu Sotkamossa, mutta samaa aluettahan ne oikeastaan ovat, Sirpa summaa.

– Olemme käyneet Ylläksellä syksyllä ja talvella, hän jatkaa.

Kemppaiset muistavat hyvin Varkaankurun vanhan puupitkosreitit. He eivät kuitenkaan haikaile menneiden perään.

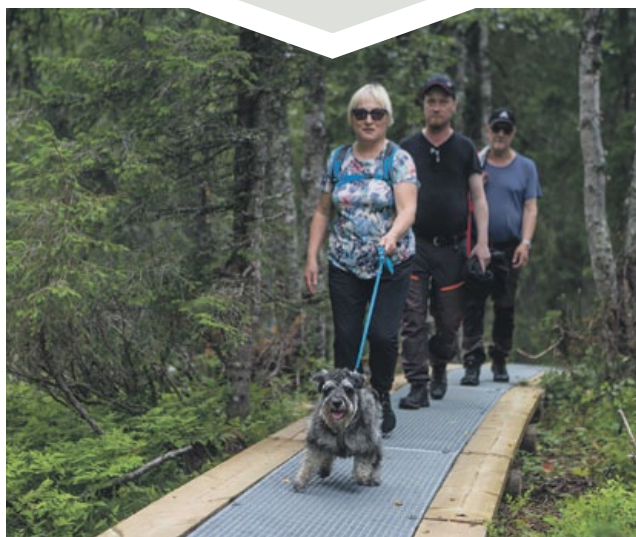
– Kyllähän nämä uudet rakenteet helpottavat kulkemista. Ennen piti tarkkaan katsoa, mihin astui. Paremmat nämä ovat, ja koirakin tykkäsi, **Markku Kemppainen** sanoo.

Reitin reunit on rakennettu koiraystävällisesti lankusta. Alvari ei lankusta välittänyt.

– Ei se osannut kävellä lankuilla. Ritolässä reiät ovat onneksi tarpeeksi pienet. Pienetkään tassut eivät mene läpi, Sirpa kiittelee.

Perhe oli käynyt edellisenä päivänä reippailemassa Palaksella ja toissapäivänä Tuomikurussa. Tällekin illalle on vielä suunnitelmia.

– Kesängin kierros meinattiin tehdä. Viedään vain välissä Alvari kotiin nukkumaan, Markku toteaa.

Tapio Niittyranta & työt

Tällä Kuukkelin gallup-kierroksella on enemmän sääntö kuin poikkeus, että ensin vastaan juoksee lapsia, ja perässä tulee vanhempia. **Venla ja Veera Vierimaa** kertovat, että he ovat retkellä vaarin kanssa. Ja kas, vaarihan on tuttu mies: **Tapio Niittyranta**. Niittyranta on tehnyt työuransa Kolarin kunnassa ja työskennellyt muun muassa reittiasioiden parissa. Mitä ammattilainen tuumaa uusista rakenteista?

– Tämä oli kyllä aivan huippu! Hienosti noudattaa maaston muotoja, ei ole moitteen sijaa. Ennenkin oli hyvä, mutta nyt on vielä parempi. Ja kestävämpi pidemmällä juoksulla.

Painekyllästetyn puun käyttö on ainoa asia, joka Tapiolla on pistänyt silmään, mutta siitäkin hän toteaa, että se vain on pakon sanelema juttu, joka pitää hyväksyä.

– Onhan tämä kuru muuttunut ajan saatossa valtavasti. 60-luvulla hiihdin tästä ensimmäisen kerran. Ja 70-luvulla, kun juoksentelin kurussa, ei täällä ollut muuta kuin pelkkää polkua.

Tapio on nähnyt polun levenemisen, kun yhä useammat kulkijat ovat löytäneet tiensä kuruun.

– Kuluminen vähenee, kun kulku-urat ovat selkeä, hän uskoo.

Tapiolla on matkassa lastenlastensa lisäksi tyttöjen kaverit **Nelli ja Ninni Seppälä**. Nelikko on innoissaan Varkaankurusta.

– Tää on tosi mukava! Ennen tää oli paljon vaikeampi kulkea, Venla arvioi.

Veera kehuu kurun rauhallisuutta ja kauneutta, Nellistä on kiva, kun voi juoda suoraan purosta.

– On myös hyvä, kun täällä voi kulkea tällaisilla ihan tavallisilla lenkkareilla, eikä tarte kumppareita! Ninni kehuu.

– Rapaiseksihan tämä menisi, jos ei olisi kunnon reittiä, Tapio komppaa.

Mikko, Venla ja Noora Keränen

Torniolaisilla Keräsillä on oma mökki Hannukaisissa ja Varkaankurun reitti on heille hyvin tuttu.

– Minulla ei oikeastaan ollut sen kummempia odotuksia tälle reitille. Kunhan lähdettiin patikoimaan ja vetristämään jalkoja. Mutta on tämä huomattava parannus, jos ajattelee ikäihmisiä ja liikuntarajoitteisia. Tämähän toimii kohtuu hyvin, **Mikko Keränen** kommentoi.

Vanhoista pitkospuista ei ole jäänyt Keräselle haikaa fiilistä.

– Onhan Ylläksellä maastoja, missä kulkea, jos haluaa haasteita, hän naurahtaa.

Mikko urheilee paljon ja harrastaa juoksemista. Mitä juoksija tuumaa ritiläpitkoksesta lenkkarin alla?

– Luulisin, että tämä on tosi hyvä juosta, kun tämä ritilä on aika pitävä. Ne aikaisemmat pitkospuut olivat kosteina älyttömän liukkaat ja suorastaan vaaralliset. Lähtisin ehdottomasti itse kokeilemaan. Ei tämän parempaa polkujuoksurataa voi ollakaan.

